

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 380/2020-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Evou Koleničovou, advokátkou, Paulínska 20, Trnava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 Up 353/2020 z 23. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 Up 353/2020 z 23. júna 2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 16 Up 353/2020 z 23. júna 2020 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.
3. Okresný súd Banská Bystrica **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **375,24 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v celom rozsahu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež priznania satisfakcie a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľ je žalovaným v upomínacom konaní. Predmetom konania je zaplatenie sumy 6 236,97 eur s príslušenstvom. Okresný súd v konaní rozhodol platobným rozkazom č. k. 16 Up 353/2020 zo 6. marca 2020 (ďalej len „platobný rozkaz“).

4. S doručením platobného rozkazu bol sťažovateľ poučený o tom, že odpor proti platobnému rozkazu je potrebné podať buď písomne na tlačive, ktoré mu bolo fyzicky doručené spolu s platobným rozkazom, alebo elektronicky na elektronickom formulári, ktorý je dostupný na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) v sekcii vzory podaní a formuláre (presnejšie <https://www.justice.gov.sk/Formulare/Stranky/Upominacie-konanie.aspx>).

5. Sťažovateľ podal odpor elektronicky (podanie bolo autorizované). Okresný súd odpor odmietol uznesením vyššieho súdneho úradníka [č. k. 16 Up 353/2020 zo 14. apríla 2020) podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“)]. Dôvodom odmietnutia bola skutočnosť, že odpor nebol podaný na elektronickom formulári.

6. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť. O nej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením (sudcu) tak, že ju zamietol. V rozhodnutí sťažovateľovi vytkol, že si sám vybral formu, v akej bude odpor podávať. Teda, keďže si z dvoch možností nezvolil písomnú, ale elektronickú formu podania, mal byť znalý právnej úpravy a odpor podať aj na elektronickom formulári (o čom bol aj náležite poučený). Okresný súd dodal, že odpory podávané v listinnej podobe síce bežne akceptuje, ale keďže si sťažovateľ zvolil formu, ktorú už z akýchkoľvek dôvodov nezvládol dodržať, a o to viac, že bol kvalifikovane právne zastúpený, bude za to niesť následky v podobe straty sporu. V tejto súvislosti bolo sťažovateľovi ešte ozrejmene, že zákon o upomínacom konaní je alternatívnym spôsobom riešenia sporov, pozná výlučne elektronické konanie a predpokladá podávanie návrhov vo forme štandardizovaných elektronických formulárov dostupných na webovom sídle ministerstva spravodlivosti (v už uvedenej sekcii, pozn.) a na urýchlenie určitej sporovej agendy vyžaduje formálnu prísnosť v podobe formulárového konania.

7. Osobitne k sťažovateľovej námietke, ktorou apeloval na svedomie súdu citáciou z usmernenia ministerstva spravodlivosti pri upomínacom konaní (zverejneného taktiež na webovom sídle ministerstva, presnejšie <https://obcan.justice.sk/ezaloby> v časti „Podania v upomínacom konaní“, pozn.), podľa ktorej *„[s]úd však prihliadne aj na odpor, ktorý bude podaný aj inak ako na predpísanom tlačive“*, súd uviedol, že toto usmernenie má len informatívny charakter a nie je právne záväzným aktom, ktorým by bol viazaný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta formalizmus. Formalizmus takej intenzity, že mu bola odňatá možnosť predniesť pred súdom argumenty na svoju obranu. Sťažovateľ súdu zaslal vecne odôvodnený odpor a výsledkom súdnej činnosti bola odpoveď, že ho nezaslal na predpísanom tlačive, čím stráca spor. Sťažovateľ poukazuje na to, že za situácie, keby podal

rovnaký odpor v listinnej forme, bol by súdom akceptovaný, a to aj keby nebol podaný na predpísanom tlačive, čím okresný súd favorizoval elektronickú formu podania pred listinnou. Sťažovateľ poukazuje jednoducho na to, že žalobkyňa dosiahla úspech v konaní, v ktorom mu súd nedal ani len šancu sa brániť.

9. Z uvedeného sťažovateľ vyvodzuje záver, že bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a požaduje priznanie finančnej satisfakcie v sume 7 000 eur a náhrady trov konania. Priznanie finančnej satisfakcie odôvodňuje tým, že má slúžiť ako kompenzácia voči začatému exekučnému konaniu, v dôsledku ktorého mu bol zablokovaný bankový účet a v súčasnosti je takmer bez finančných prostriedkov.

III.

Postup v konaní

10. Uznesením č. k. III. ÚS 380/2020 z 8. októbra 2020 bola vec vo vzťahu k pôvodne tiež napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka odmietnutá, a to z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie. Ďalší procesný postup bol zameraný na prejednanie ústavnej sťažnosti v rozsahu uvedenom v bode 1 tohto nálezu.

11. Podľa § 56 ods. 6 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd doručil ústavnú sťažnosť účastníkom konania a zúčastnenej osobe na vyjadrenie.

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

12. Okresný súd poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 369/2020 z 15. júla 2020, v ktorom bola totožná právna argumentácia v situácii, keď odpor nebol podaný na príslušnom elektronickom formulári a vec z tohto dôvodu odmietnutá, ústavným súdom akceptovaná ako ústavne konformná (porovnaj bod 41 uznesenia, pozn.). Totožná právna argumentácia je ústavným súdom akceptovaná aj v uzneseniach č. k. IV. ÚS 118/2020 z 1. apríla 2020 a č. k. II. ÚS 177/2020 z 28. apríla 2020.

13. Nad rámec dôvodov prezentovaných v napadnutom uznesení okresný súd poukazuje na to, že podanie „nepsané“ prostredníctvom elektronického formulára nemožno akceptovať, pretože nespĺňa definičné znaky podľa § 3 písm. i) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

14. Zúčastnená osoba si upovedomenie o podanej ústavnej sťažnosti v odbernej lehote neprevzala.

III.3. Replika sťažovateľa:

15. Sťažovateľ zotrval na argumentoch uvedených v ústavnej sťažnosti.

16. Keďže argumentácia účastníkov konania bola čo sa týka dôvodov vyčerpaná, ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od konania ústneho pojednávania vo veci samej, pretože od neho nebolo možné očakávať jej ďalšie objasnenie.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Podstata námietok prezentovaných v ústavnej sťažnosti spočíva v zvýhodnení jednej sporovej strany v civilnom procese založenom na príliš formalistickom výklade ustanovení zákona o upomínacom konaní, čo v dôsledku sťažovateľovi spôsobilo odopretie prístupu k súdu, konkrétne možnosti efektívne hájiť svoju vec.

18. Okresný súd zotrváva na právnych záveroch vyslovených v napadnutom uznesení a bráni sa odkazom na rozhodnutia ústavného súdu, ktoré už totožnú prax všeobecných súdov akceptovali a ústavné sťažnosti napádajúce túto prax odmietli ako zjavne neopodstatnené.

19. S právnym názorom okresného súdu nie je možné súhlasiť z nasledujúcich dôvodov.

20. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné (Broniowski proti Poľsku z 22. 6. 2006, sťažnosť č. 31443/96, bod 185). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate (Ashingdane proti Spojenému Kráľovstvu z 28. 5. 1985, sťažnosť č. 8225/78, bod 57). Vzhľadom na to, že ide o záväzok štátu z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aj prípadná existencia takej zákonnej úpravy, ktorá by tomuto záväzku nezodpovedala, nevedla by k zbaveniu štátu jeho zodpovednosti za nedodržanie zmluvného záväzku. Postup súdu je pričítateľný štátu.

21. Princíp „rovnosti zbraní“, t. j. princíp, že každá strana v procese musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a že žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane, je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy a implicitne tvorí aj súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Uvedené princípy určujú medze aplikácie a interpretácie zákonného práva aj v civilnom procese.

23. K veci samej ústavný súd uvádza, že návrh zákona o upomínacom konaní bol vládou predložený na prijatie zákonodarcovi „z dôvodu potreby urýchlenia konania o veľkom množstve podávaných návrhov na vydanie platobných rozkazov zameraných na uspokojovanie peňažných pohľadávok žalobcov“ [porovnaj všeobecnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 307/2016 Z. z.

o upomínacom konaní (ďalej len „dôvodová správa“)]. Civilný procesný postup, ktorým sa rozhoduje o vydávaní platobných rozkazov, má tak v platnej právnej úprave dve odnože. Postup podľa zákona o upomínacom konaní je podľa § 1 ods. 2 tohto zákona alternatívnym procesným postupom k postupu podľa § 265 a nasl. Civilného sporového poriadku. Určenie režimu, v ktorom bude vydanie platobného rozkazu posudzované, je v dispozícii žalobcu a je realizované podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu (porovnaj § 3 zákona o upomínacom konaní).

24. V prejednávanej veci si žalobca pri podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu vybral režim zákona o upomínacom konaní a všeobecný súd následne aplikoval jeho ustanovenia aj na podanie odporu, pretože zákon o upomínacom konaní považoval za *lex specialis* k Civilnému sporovému poriadku (bod 9 napadnutého uznesenia).

25. Podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu⁴⁾. Osobitným predpisom je zákon o e-governmente.

26. Podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2.

27. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m. m. I. ÚS 306/2010).

28. Ako už bolo uvedené v bodoch 20 až 23 tohto rozhodnutia, všeobecný súd mal sťažovateľovi aktívnym spôsobom a efektívne zabezpečiť základné právo na súdnu ochranu v aspekte prístupu k súdu aj v aspekte rovnosti zbraní, pretože je to pozitívnym záväzkom štátu. Interpretácia ustanovení zákona o upomínacom konaní mala byť limitovaná teleologicky, a to v rámci mantinelov daných ústavnými princípmi.

29. Vychádzajúc teda z účelu zákona o upomínacom konaní, aj pri výklade § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní bolo treba mať na pamäti, že materiálnym zámerom zákonodarcu bolo vytvoriť iba rýchlejší (alternatívny) spôsob pojednania návrhov na vydanie platobných rozkazov. Aj tento zrýchlený priebeh konania však musí zachovávať záruky základného práva na spravodlivý proces. Doslovné (gramatické) sledovanie textu § 12 ods. 2 zákona o upomínacom konaní bez ďalších konsekvencií vyústilo v dôsledok bežnému chápaniu spravodlivosti podivný – odmietnutie jedinej príležitosti sporovej strany na procesnú obranu z dôvodu, že odpor nebol podaný prostredníctvom elektronického formulára (všetko ostatné *ad acta*).

30. Exces z bežného chápania spravodlivosti nie je založený len tým, že voľba procesného režimu, v ktorom bola vec prejednaná, nebola v dispozičnej sfére sťažovateľa a pre žalobcu predstavovala určitú zákonom prednastavenú výhodu.

31. V konkrétnej rovine, a to je podstatou veci, bol normatívne zakotvený „potenciálny“ exces dotvorený tým, že evidentný záujem sťažovateľa efektívne sa v spore brániť bol posúdený výlučne podľa gramatického výkladu zákona, ktorý nezohľadňoval účel tohto zákona. Takto svojbytný výklad § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní nielenže neuznal spôsobilosť procesnej obrany vyvolať sledovaný právny účinok, ale v dôsledku prispel aj k vytvoreniu mechanizmu – procesnej pasce, prostredníctvom ktorej je príliš jednoduché jednu zo strán „dobehnúť“, dúfajúc v to, že pri podaní odporu do detailu nenaplní formálne znenie § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní. Týmto momentom sa z procesu stal nástroj nerovného súboja, čo ale zasiahlo do samej podstaty uvedeného základného práva, ktorou je vytvárať priestor pre férový súboj sporových strán. V zmysle § 15 ods. 1 zákona o upomínacom konaní sa na upomínacie konanie („[a]k tento zákon neustanovuje inak“) vzťahujú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Podľa § 125 ods. 1 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podľa všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu o upomínacom konaní „[v] prípade žalovaného sa navrhuje prednostne doručovanie elektronickými prostriedkami, avšak tu sa pripúšťa komunikácia aj v listinnej podobe v prípade doručovania platobného rozkazu či podania odporu“.

32. Z práve uvedeného vyplýva, že odkaz všeobecného súdu na špecialitu ustanovení § 11 ods. 2 a § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní má svoje opodstatnenie, avšak žiada sa dodať, že aj táto špecialita, pretože je inherentnou súčasťou zákona, je tiež definovaná jeho účelom. Uvedené napokon zohľadňuje aj vo veci namietnutá „vetička“ usmernenia ministerstva spravodlivosti, ktorú všeobecný súd zo svojej úvahy vylúčil s poukázaním na to, že dané usmernenie preň nie je právne záväzným aktom.

33. Okrem práve uvedeného platí, že každé ustanovenie zákona o upomínacom konaní je potrebné vykladať v zmysle čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda rešpektujúc záväzky z medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách.

34. Na tomto mieste je vhodné pripomenúť, že v situácii, keď ustanovenie právneho predpisu dovoľuje dvojaký výklad (jeden ústavným spôsobom, druhý ústavne nesúladným spôsobom), má prioritu jeho výklad ústavne súladným spôsobom. Pre súdy táto povinnosť vyplýva celkom jednoznačne z čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Keďže súdy sú podľa čl. 144 ods. 2 ústavy oprávnené namietať nesúlad všeobecne záväzného predpisu s ústavou, sú tým viac zaviazané k ústavne súladnému výkladu každého zákona týkajúceho sa ich rozhodovacej činnosti. Táto povinnosť súdu zodpovedá ústavne garantovanému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 50/01).

35. V prejednávanom prípade bolo namieste zohľadniť účel zákona o upomínacom konaní a siahnuť po jeho ústavne konformnom výklade z dôvodu, že zásah do samej podstaty práva na spravodlivé súdne konanie (v ústavnej rovine namietnutý prístup k súdu) bol neprípustný (pozri bod 20 tohto rozhodnutia). Tento záver je dôsledkom všeobecného výkladového princípu dohovoru – proporcionality. Európsky súd pre ľudské práva nepovažuje obmedzenie práv zakotvených v dohovore za primerané, pokiaľ neexistujú dôkazy o tom, že by štátne orgány

pri rozhodnutí o obmedzení (resp. pozitívnych krokoch) vyvažovali kolidujúce individuálne a verejné záujmy [napr. Hirst proti Spojenému kráľovstvu (č. 2) zo 6. 10. 2005, sťažnosť č. 74025/01, body 80 a 82]. Z napadnutého uznesenia sa nanajvýš javí, že záujem zrýchliť konanie o návrhu na vydanie platobného rozkazu bol z formalistického dôvodu a bez zohľadnenia všetkých relevantných informácií uprednostnený pred vecným prerokovaním sporu.

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v dôsledku ústavne nesúladného výkladu príslušných ustanovení zákona o upomínacom konaní bolo napadnutým uznesením porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

37. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (výrok 2). Okresný súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze. Podľa § 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde odklad vykonateľnosti aj dočasné opatrenie zanikajú najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o ich skoršom zrušení.

38. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

39. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia tohto základného práva, prípadne zrušenie namietaného rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 210/04).

40. Vyslovením porušenia práv sťažovateľa v spojení so zrušením napadnutého uznesenia a vrátením veci na ďalšie konanie zanikajú dôvody, na základe ktorých sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia. Z uvedeného dôvodu nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nebolo vyhovené v celom rozsahu (výrok 4).

V.

Trovy konania

41. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 375,24 eur.

42. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2020 je 177 eur a hodnota režijného paušálu je 10,62 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu).

43. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (výrok 3).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu